

CSÓÓRI SÁNDOR

És a világé leszünk újra

*Mi maradt nekünk megint az évből?
Semmi, csupán egy szemvillanásnyi nyár
s két bokros domb között
egy zümmögő mező.*

*És séták és kutyák és fácánok, ahogy
eltűnnek szemünk elől
a vállig érő fűben,
és két-három parázsló naplemente,
amelytől megpörkölődik
a rétihéják tolla.*

*De néha, amikor a Nagykevély mögül
megkondul egy-egy sóvárgó harang,
szemünk láttára*

*székesegyházak bújnak elő a földből,
mint titáni csigák,
foszforeszkáló szarvaikkal.*

*És máris csillagok ereszkednek le sárgán
elhomályosult városokra,
és susogni kezdenek északon, fön az erdők,
s jeltelen sírjából váratlanul Mozart lép elé,
leomló parókája: lidérces vízesés.*

*És a világé leszünk újra,
sok-sok világé az elvadult mezőn.
Egy gólya szárnyal lassan a bécsi dóm felé,
szárnyain virágpör száll
s a tóból néhány vízcsepp.*

A pokol könyöklőjén

Csonka szonett

*Ilyen lesz az életünk vége is?
Hullong majd ránk a templomvakolat?
mandulahéj? szemét az égből?
sarokvas-rozsda s vörös alkonyat,*

*mint Arles lány mezőire Van Gogh
szakállszőre? És ki tudhatná még,
micsoda műhold-agyak, fémtokok
s darabokra tört szaturnusz-kerék*

*küllői hullnak majd velük, egy
fölrobbantott édeni raktár
tárlóiból? Isten szobra sehol sem áll,*

*hogyan körbejárhasd. Zöld lesz a háttér,
s a zöld háttérben egy halott sétál,
akit már árnyéka sem kísér.*